



Högsta domstolen
Box 2066
103 12 Stockholm

DKM m fl. ./ riksåklagaren ang. grovt narkotikabrott m.m.

(Svea hovrätts dom den 12 januari 2022 i mål B 12915-21)

Riksåklagaren har förelagts att skyndsamt svara skriftligen på överklagandena.

Jag vill anföra följande

Inställning

Jag bestrider ändring av hovrättens dom. Jag avstyrker prövningstillstånd.

Bakgrund

DKM har dömts för grovt narkotikabrott den 25-26 mars 2021. Påföljden har bestämts till fängelse i 4 år.

GK har, såvitt nu är ifråga, dömts för försök till grovt narkotikabrott den 24-26 mars 2021. Påföljden (som även avser ansvar för grovt vapenbrott den 1 januari 2019) har bestämts till fängelse i 4 år och 6 månader.

AF har dömts för grovt narkotikabrott och försök till grovt narkotikabrott den 26 mars 2021. Påföljden har bestämts till fängelse i 3 år och 6 månader.

Överklagandena till Högsta domstolen

DKM yrkar att hon ska frikännas eller att påföljden ska sättas ned.

Som skäl för prövningstillstånd görs gällande att eftersom målet är det första i sitt slag där den krypterade chatten Anom använts av de brottsbekämpande myndigheterna, det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att hennes överklagande prövas. Under alla förhållanden gör hon gällande att det föreligger synnerliga skäl på grund av de brister som förekommer i hovrättens domskäl.

DKM åberopar ett rättsutlåtande av juris doktorn, docenten och lektorn i processrätt Simon Andersson angående tillämpningen av bevismaterial från Anom.

GK yrkar att han ska frikännas från ansvar för försök till grovt narkotikabrott eller, i allt fall, att straffet ska sättas ned.

Han gör gällande att det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att Högsta domstolen prövar frågan om användandet av bevisning som är åtkommen utan laglig grund ska avses utgöra en otillbörlig bevisprovokation som ska beaktas i strafflindrande riktning enligt 29 kap. 5 § p 9 brottsbalken.

AF yrkar att han ska frikännas från ansvar för försök till grovt narkotikabrott eller, i allt fall, att straffet ska sättas ned.

Han gör gällande att det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att Högsta domstolen prövar var försökspunkten för mottagande och transporter av narkotika ska placeras. Det är enligt honom också av prejudikatintresse att Högsta domstolen prövar frågan om eventuell strafflindring vid mål som innefattar hemlig dataavläsning av krypterade telefoner.

Grunderna för min inställning

Den fria bevisprövningen

I svensk rätt gäller fri bevisprövning. Rätten ska avgöra vad som är bevisat i målet efter en samvetsgrann prövning av allt som har förekommit (35 kap. 1 § rättegångsbalken).

Parterna är i princip fria att lägga fram vilken bevisning som helst, dvs. i stort sett alla bevismedel är tillåtna (principen om fri bevisföring). Vissa undantag finns reglerade i lag. Även om bevisning har kommit åt i strid mot gällande regler eller bevisets ursprung är oklart gäller som huvudregel att den ändå kan läggas fram av en part (se bl.a. "Laboratorieassistentens blodprovstagning" NJA 1986 s. 489, "Överskottsinformation" NJA 2003 s. 323 och "Bevisprovokationen" NJA 2011 s. 638 p. 18).

Domstolen är vidare fri att avgöra vilket bevisvärde ett visst bevis har för utgången i målet (principen om fri bevisvärdering). Friheten vid bevisvärderingen innebär inte att rätten får grunda sin värdering på en subjektiv uppfattning utan bedömningen måste vara objektivt grundad och stödjas av skäl som kan godtas av andra förståndiga personer (se NJA II 1943 s. 445).

Rätten får avvisa bevisning i vissa angivna fall, nämligen om den omständighet som en part vill bevisa är utan betydelse i målet (1), om beviset inte behövs (2), om beviset uppenbart skulle bli utan verkan (3), om bevisningen med avsevärt mindre besvär eller kostnad kan föras på annat sätt (4) eller om beviset trots rimliga ansträngningar inte kan tas upp och avgörandet inte bör fördröjas ytterligare (5). (35 kap. 7 § rättegångsbalken.)

Med att beviset uppenbarligen skulle bli utan verkan (punkten 3) avses att beviset inte ska kunna förändra det totala bevisvärdet rörande ett visst

bevistema så att tillräcklig bevisning uppnås eller inte längre anses föreligga, och att detta ska vara uppenbart. För att ett bevis ska kunna avvisas med stöd av bestämmelsen måste det helt kunna fränkännas värde. I allmänhet får det anses vara mycket svårt att i förväg uttala sig om resultatet av viss bevisning. (Se "Karaktärsbevisningen" NJA 2007 s. 547, "De tio vittnena" NJA 2010 s. 151 och Högsta domstolens beslut "Kroppskamerainspelningen" den 21 april 2021 i mål B 4175-20.)

Rätten till en rättvis rättegång enligt Europakonventionen

Grundläggande bestämmelser om rätten till en rättvis rättegång finns i 2 kap. 11 § andra stycket regeringsformen, artiklarna 47 och 48 i Europeiska unionens stadga och artikel 6.1 i Europakonventionen.

Europadomstolen har i ett flertal avgöranden konstaterat att frågan om tillåtligheten av viss bevisning i första hand är en fråga för den nationella rättsordningen och att det kan vara tillåtet att åberopa även sådan utredning som skaffats fram på ett sätt som inte är förenligt med Europakonventionen, så länge det inte är fråga om utredning som har skaffats fram i strid med förbudet mot tortyr och omänsklig eller förnedrande behandling i artikel 3. (Se bl.a. Khan mot Storbritannien, Schenk mot Schweiz, Jalloh mot Tyskland samt P.G och J.H. mot Storbritannien.)

Något krav enligt Europakonventionen på att bevisning som tillkommit i strid med någon av de rättigheter som anges i artikel 6 Europakonventionen ska avvisas finns alltså inte. Europadomstolens prövning har istället varit inriktad enbart på frågan om hanteringen av brottmålet som helhet har inneburit att den tilltalades rätt till en rättvis rättegång har uppfyllts.

Högsta domstolen har klargjort att det inom ramen för svensk rättstillämpning undantagsvis kan finnas anledning att överväga om bevisning som kommit till i strid med ett absolut förbud som det i artikel 3 Europakonventionen (förbudet mot tortyr) överhuvudtaget ska få läggas till grund för en fällande brottmålsdom. Ett liknande synsätt kan enligt Högsta domstolen dock inte anses påkallat när bevis har skaffats fram genom otillbörliga åtgärder av mindre allvarligt slag även om det skulle innebära att artikel 6 har kränkts. (NJA 2011 s. 638.)

Exempelvis har Europadomstolen i flera avgöranden som gällt förhörsuppgifter som tillkommit utan beaktande av den brottsanklagades rätt till s.k. motförhör enligt artikel 6.3 (d) i Europakonventionen lagt vikt vid om det funnits annan bevisning mot den tilltalade eller om det ändå funnits ett starkt processuellt skydd för den tilltalade. Om så varit fallet, har det faktum att förhörsuppgifterna lagts till grund för en fällande dom trots bristerna i förhållande till artikel 6 inte ansetts utgöra en kränkning av rätten till en rättvis rättegång. (Se Hans Danelius, Mänskliga rättigheter i europeisk praxis. En kommentar till Europakonventionen om de mänskliga rättigheterna, femte upplagan, 2015, s. 281 f.)

Provokativa åtgärder

Åklagarmyndigheten har i rättspromemorian Provokativa åtgärder och infiltrationsåtgärder (RättsPM 2016:5) definierat begreppet provokativa åtgärder enligt följande (s. 9).

Provokation är en spanings- och utredningsmetod som inte är reglerad i lag. Begreppet provokation eller provokativa åtgärder har ingen fast juridisk innebörd.

Man talar ofta om otillåten brottsprovokation, till skillnad från tillåten bevisprovokation. Med brottsprovokation avses då ett agerande från polisens sida som syftar till att framkalla ett brott, medan en bevisprovokation syftar till att få fram bevisning om ett pågående eller ett begånget brott. En och samma åtgärd kan emellertid formellt sett inrymma såväl bevis- som brottsprovokation. Som exempel kan nämnas att man provocerar någon som misstänks för olovligt innehav av något, t.ex. vapen, narkotika eller barnpornografi att begå ytterligare ett brott, t.ex. att försöka sälja vapnet, narkotikan eller det barnpornografiska materialet, för att på så sätt röja sitt innehav. Sådana åtgärder utgör exempel på tillåtna provokationer. Att den misstänkte har provocerats att begå ett brott är alltså inte av avgörande betydelse för om en brottsprovokation är tillåten eller inte. Det är i stället om någon har förmåtts att begå ett brott han eller hon annars inte hade begått. Man kan uttrycka det på så sätt att provokation får ske om brottet ändå skulle ha blivit begånget, men vid en annan tidpunkt, kanske på en annan plats och med andra personer. Det är alltså tillåtet att framkalla den individualiserade brottsliga handlingen, men inte att väcka en brottslig vilja.

(...)

För att en handling ska kunna anses vara framprovocerad måste provokatörens sammantagna agerande ha varit så handlingspåverkande att det utövat inflytande på de handlingar som vidtagits av den som utsatts för åtgärden (den provocerade). Har så inte varit fallet är det ingen provokation. Som provokation betraktas alltså inte en åtgärd som endast innebär att man underlåter att ingripa eller att man passivt spelar med i ett skeende som drivs på av någon annan. Däremot kan det naturligtvis tänkas att det som inleds som ett passivt deltagande kan utvecklas till situationer där det under resans gång blir fråga om att vidta provokativa åtgärder.

Min bedömning

Tingsrätten, vars bedömning hovrätten instämt i, har beträffande Anom-bevisningen uttalat följande.

Om Anom

Av ett PM från polisen som åklagaren presenterat framgår bl.a. följande.

Anom var eller är en kommunikationsplattform som gjorde det möjligt för användare att skicka krypterade meddelanden till varandra inom ett slutet nätverk. Att nätverket var slutet innebar att kommunikation kunde förekomma endast mellan användare av plattformen, och krypteringen innebar att innehållet i meddelandena kunde läsas endast av dem som deltog i kommunikationen.

För att använda Anom krävdes särskilda enheter. Dessa enheter bestod av till synes vanliga mobiltelefoner. Till skillnad från vanliga mobiltelefoner genomgick Anomenheterna dock särskilda förberedelser innan de levererades till användaren.

Förberedelserna omfattade i huvudsak registrering av enheterna i en privat MDMapplikation (Mobile Device Management) som konfigurerades och kontrollerades av administratörer, samt installation och konfiguration av särskild programvara, däribland en Anom-applikation. Användare kunde sedan prenumerera på plattformen genom att betala en abonnemangsavgift för den period de ville använda Anom.

Administratörerna kunde begränsa vissa funktioner på enheterna. Anomenheterna saknade därför, med få undantag, sådana funktioner som traditionellt finns på mobiltelefoner (som till exempel röst- och videosamtal, sms, applikationer för sociala medier och webbläsare). Eftersom meddelandena skickades inom ett slutet nätverk gick det heller inte att skicka ett meddelande till en Anom-enhet från en vanlig mobiltelefon.

På varje enhet fanns en särskild Anom-applikation installerad, genom vilken olika användare kunde kommunicera med varandra. Applikationen öppnades genom att användaren tryckte på en ikon som till utseendet liknar den ikon som aktiverar mobiltelefoners kalkylatorfunktion. Vid start av applikationen möttes användaren dessutom av ett program som såg ut som och fungerade som en kalkylator. Från kalkylatorn kunde användare, om de angav en särskild kod, komma åt den verkliga applikationen, det vill säga Anom. För ett otränat öga fanns det dock inget som visade att det gick att skicka krypterade meddelanden på enheten.

I Anom-applikationen kunde användare skicka och ta emot krypterade meddelanden sinsemellan. Ett meddelande kunde bland annat bestå av text, en bild, en video, ett kort röstmeddelande eller en anteckning som lagrats på enheten. Vidare innehöll meddelandena i regel olika attribut, som exempelvis mottagare, avsändare och tid, vilka var synliga för både avsändare och mottagare. Till skillnad från andra meddelandeapplikationer saknade Anom-applikationen indikatorer på om ett visst meddelande hade tagits emot eller lästs av mottagaren.

Hur identifieras enheter och användare?

Alla mobiltelefoner har ett unikt, 15-siffrigt så kallat IMEI ("International Mobile Equipment Identity") som ger information om enhetens märke, modell och serienummer. IMEI-numret står ofta utskrivet på enheten eller under enhetens batteri.

Varje användare av en Anom-telefon tilldelades en unik användaridentitet (den tekniska termen är "Jabber Identifier", förkortat "JID"). Användaridentiteten utgjordes antingen av sex alfanumeriska tecken (till exempel *aab2c3*) eller en kombination av två slumpmässigt valda engelska ord. Vid varje given tidpunkt kunde endast en enhet komma åt en viss användaridentitet. Användaren av enheten kunde även ange ett alias (det vill säga ett visningsnamn) som kunde ändras när användaren ville. Detta förändrade emellertid inte användarens användaridentitet.

Hur gjordes insamlingen av informationen?

Anom hade en funktion som innebar att en dold kopia av varje meddelande skickades till användaridentiteten *bot*, vilka sedan samlades in, registrerades och katalogfördes av brottsbekämpande myndigheter. Processen var inte synlig för dem som använde Anom. Med hjälp av denna process kunde brottsbekämpande myndigheter bland annat samla information om innehåll i meddelanden, användaridentiteterna hos dem som skickade och tog emot meddelanden, ett unikt meddelande-ID ("Universally Unique Identifier" eller "UUID"), vilken tid ett visst meddelande skickades, platsinformation och MCC-kod ("Mobile Country Code").

Invändningar mot Anom som bevisning

Flera av de tilltalade, särskilt GK, har invänt mot att tingsrätten tillåter eller fäster stor vikt vid Anom-kommunikation som bevisning. De har anfört bl.a. följande.

Inhämtandet av Anom-telefoners chatmeddelanden är att jämställa med hemlig dataavläsning. Inhämtandet av chatmeddelanden från Anom-telefonen *mentalpublic* har nästintill uteslutande skett när Anom-telefonen *mentalpublic* befunnit sig på svenskt territorium. GK var inte misstänkt för brott vid tiden för avläsning.

Utländska myndigheter har inte haft tillstånd (och såvitt känt inte heller ansökt om) av behörig myndighet i Sverige att bedriva hemlig dataavläsning på svenskt territorium. Med gällande lagstiftning hade svensk polis inte fått tillstånd att vidta motsvarande åtgärd.

De tilltalade har också hänfört sig till bestämmelser i regeringsformen, lagen (2020:62) om hemlig dataavläsning (LHDA) och regleringen i Europakonventionen (EKMR) bl.a.

Konsekvenserna av polisens hantering av Anom-materialet är, enligt vad de tilltalade vidare anfört, att svensk polis "rundar" svensk lagstiftning genom

att låta utländsk myndighet bedriva hemlig dataavläsning mot svenskar på svenskt territorium, och sen mottar svensk polis resultatet från utländsk myndighet. Allt detta sker utan att polisen ens sökt tillstånd från svensk domstol/åklagare (naturligtvis för att det aldrig skulle ges tillstånd till den typ av urskillningslös massdataavläsning som det handlar om; har de tilltalade tillagt).

Frågan om avvisning av bevisning kan prövas ex officio av rätten när som helst under målets handläggning.

De omständigheter som nu angetts bör i vart fall föranleda en kraftig påverkan på straffmättningsvärdet.

Tingsrättens syn på Anom-material som bevisning

Tingsrätten har under målets handläggning avslagit ett yrkande från några av de tilltalade om att Anom-materialet ska avvisas som bevisning. Skälen för tingsrättens beslut att tillåta materialet är, i korthet, att det med utgångspunkt i vedertagna principer om fri bevisföring och fri bevisprövning inte finns skäl att avvisa bevisningen och att de principer som kommer till uttryck i t.ex. EKMR (den Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna) enligt tingsrättens mening inte har den avgörande betydelse som några av de tilltalade hävdade.

Däremot kan de omständigheter under vilka informationen från Anom hämtats in ha betydelse för bevisvärderingen. Tingsrättens utgångspunkt i det avseendet är att en rimlig generell hållning beträffande Anom-bevisningens tillförlitlighet och bevisvärde är

1. att bevisningen inte på grund av dess tillkomst ska åsättas ett lägre bevisvärde än vad som annars hade varit fallet; utgångspunkten är att *hur* polisen eller åklagarna kommit över bevisningen har mindre betydelse än *vad* bevisningen utvisar
2. *men* att bevisning i form av Anom-meddelanden ska bedömas med särskild försiktighet. Om meddelandena saknar detaljer eller materialet framstår som ofullständigt bör det krävas att den övriga utredningen i målet bekräftar innehållet i materialet på ett sådant sätt att uppgifterna framstår som tillförlitliga.

Med de utgångspunkterna kan meddelandena ha ett reellt bevisvärde under förutsättning

1. att de tilltalade haft möjlighet att granska, ifrågasätta och bemöta dem och –framför allt –
2. att meddelandena som sådana enligt sin lydelse ger en klar bild av ett händelseförlopp eller en viss gärning och att det står klart vem som är avsändare respektive mottagare; i tingsrättens prövning ingår att särskilt

granska texterna och dessas kontext för att bedöma om det finns tveksamheter i hur enskilda meddelanden eller flera meddelanden ska tolkas.

En ytterligare omständighet som har betydelse är om Anom-materialet är den enda bevisningen eller om det utöver meddelandena finns också annan, samverkande bevisning till stöd för åklagarnas påståenden.

Frågorna kring Anom-materialet har stora likheter med den diskussion som förekommit i svenska domstolar under året angående tillåtlighet och bevisvärde av information från den krypterade kommunikationstjänsten EncroChat. Numera är det, som tingsrätten uppfattar saken, en vedertagen ordning att EncroChat-material tillåts i svenska domstolar och beroende på omständigheterna i det enskilda fallet också kan tillmätas icke obetydligt bevisvärde.

Här kan hänvisas till denna tingsrätts dom den 16 juli 2021 i mål nr B 10412-20 och Svea hovrätts uttalanden när hovrätten överprövade tingsrättsdomen (Svea hovrätts dom den 27 oktober 2021 i dess mål nr B 9599-21).

Jag instämmer i domstolarnas bedömningar i frågan om tillåtligheten av Anom-bevisning och att materialet får värderas utifrån principerna om fri bevisföring och fri bevisvärdering.

Jag vill i detta sammanhang tillägga att den aktuella bevisningen från Anom har överlämnats till Sverige efter en begäran om internationell rättslig hjälp ställd till amerikanska myndigheter. Bevisningen har alltså inte åtkommit genom att svensk åklagare eller svensk domstol beslutat om hemlig dataavläsning. Bestämmelserna i 17 § tredje stycket lagen (2020:62) om hemlig dataavläsning och 27 kap. 21 a § tredje stycket rättegångsbalken har därför inte varit tillämpliga på de åtgärder som vidtagits.

Försvaret har, bl.a. med hänvisning till det i Högsta domstolen åberopade rättsutlåtandet av Simon Andersson och domar från Göteborgs tingsrätt där tingsrätten ansett att inhämtandet av Anombevisning utgör en otillbörlig bevisprovokation, vilket enligt den tingsrätten ska beaktas vid straffmätningen, gjort gällande att straffen även i detta mål ska sättas ner.

Jag vill med anledning av försvarets argumentation anföra följande.

Som anges i Åklagarmyndighetens RättsPM 2016:5 s. 9 måste för att en handling ska kunna anses vara framprovocerad provokatörens sammantagna agerande ha varit så handlingspåverkande att det utövat inflytande på de handlingar som vidtagits av den som utsatts för åtgärden (den provocerade). Har så inte varit fallet är det ingen provokation.

Att erbjuda en person att köpa en krypterad telefon med förespegling att brottsbekämpande myndigheter aldrig kan avlyssna telefonen kan knappast vara handlingspåverkande i förhållande till de eventuella brottsliga gärningar innehavaren av en sådan telefon gör sig skyldig till. Ett sådant tillhandahållande kan knappast i sig uppväcka en brottslig vilja. Jag kan inte heller i övrigt se att inhämtandet av bevisningen varit vare sig olaglig eller otillbörlig. Någon grund för nedsättning av straffet föreligger således inte.

Jag instämmer även i övrigt i hovrättens bedömningar och anser att hovrättens domslut ska fastställas.

Prövningstillstånd

Av 54 kap. 10 § rättegångsbalken följer att prövningstillstånd får meddelas endast om det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att överklagandet prövas av Högsta domstolen (prejudikatdispens) eller om det finns synnerliga skäl till sådan prövning, såsom att det finns grund för resning eller att domvillan förekommit eller att målets utgång i hovrätten uppenbarligen beror på grovt förbiseende eller grovt misstag (extraordinär dispens).

För prejudikatdispens krävs att ett avgörande av Högsta domstolen får generell betydelse för bedömningen av framtida mål som innehåller liknande frågeställningar.

När det gäller DKM kan jag till att börja med konstatera att hon inte innehaft någon Anom-telefon. Jag kan heller inte i övrigt se att det finns skäl för prövningstillstånd med anledning av hovrättens bevisvärdering i förhållande till henne. Jag avstyrker prövningstillstånd med anledning av DKMs överklagande.

Jag kan inte heller se att det finns något prejudikatintresse i att Högsta domstolen med anledning av AFs överklagande prövar frågan om försökspunktens placering vid försök till grovt narkotikabrott. Jag avstyrker prövningstillstånd med anledning av hans överklagande i den delen.

När det gäller AF och GK har båda varit innehavare av Anom-telefoner och bevisningen mot dem innefattar bl.a. konversationer från dessa telefoner. Åtalen mot dem stöds dock även av annan samverkande bevisning, bl.a. av spaningsfilmer samt av i beslag tagen narkotika.

Som tingsrätten angett i sin dom har beträffande Anom-bevisning underrättspraxis utvecklats på motsvarande sätt som när det gäller EncroChat-bevisning, nämligen att bevisningen ska tillåtas och att den heller inte på grund av dess tillkomst ska åsättas ett lägre bevisvärde än vad som annars varit fallet. Dock att bevisning i form av Anom-meddelanden ska bedömas med särskild försiktighet. Om meddelandena saknar detaljer eller materialet framstår som ofullständigt bör det krävas att den övriga utredningen i målet bekräftar innehållet i materialet på ett sådant sätt att uppgifterna framstår som tillförlitliga. Vidare att de tilltalade haft möjlighet att granska, ifrågasätta och

bemöta bevisningen och – framförallt – att meddelandena som sådana enligt sin lydelse ger en klar bild av ett händelseförlopp eller en viss gärning och att det står klart vem som är avsändare respektive mottagare samt att det i domstolens prövning ingår att särskilt granska texterna och deras kontext för att bedöma om det finns tveksamheter i hur de enskilda meddelandena eller flera meddelanden ska tolkas.

Underrättspraxis är i detta avseende enhetlig och jag uppfattar rättsläget som klarlagt. Jag kan inte se att det finns något behov av att Högsta domstolen ytterligare klargör rättsläget i detta avseende, dvs. när det gäller tillåtligheten av bevisningen eller bevismedlets värde.

Även när det gäller bevismedlets betydelse för straffmätningen är praxis från underrätterna i stort sett enhetlig. Det ska dock nämnas att Göteborgs tingsrätt i tre domar funnit att inhämtandet av Anom-bevisning utgjort en otillbörlig bevisprovokation och beaktat detta vid straffmätningen på så sätt att straffet satts ned (se bl.a. Göteborgs tingsrätts dom den 23 december 2021 i mål B 9642-21, dom den 30 december 2021 i mål B 9646-21 och dom den 2 februari 2022 i mål B 9610-21). Domarna är överklagade av åklagaren. Avgörande från Hovrätten för Västra Sverige kommer, när det gäller Göteborgs tingsrätts mål nr B 9642-21 att meddelas den 16 mars 2022 kl. 11 (hovrättens mål nr B 1224-22).

Bortsett från dessa tre överklagade tingsrättsdomar är underrättspraxis enhetlig, vilket stärker slutsatsen att rättsläget även i detta avseende får anses klarlagt (se t.ex. Göteborgs tingsrätts dom den 27 januari 2022 i mål B 9608-21. Se även Svea hovrätts dom den 21 februari 2022 i mål B 15553-21 där det här aktuella rättsutlåtandet och Göteborgs tingsrätts dom den 23 december i mål B 9642-21 behandlas. Här kan nämnas även Hovrätten för Nedre Norrlands dom den 15 februari 2022 i mål B 1890-21, Svea hovrätts dom den 21 februari i mål B 535-22 och Göta hovrätts dom den 1 mars 2022 i mål B 45-22).

Det kan tilläggas att det såvitt jag känner till inte finns någon hovrättsdom där åberopad bevisning från Anom avvisats eller där förekomsten av sådan bevisning lett till straffnedsättning.

Jag avstyrker prövningstillstånd.

Bevisning

Jag ber att få återkomma med bevisuppgift och med mina synpunkter på målets fortsatta handläggning för det fall prövningstillstånd meddelas.

Petra Lundh

My Hedström

Kopia till

Utvecklingscentrum

Västerorts åklagarkammare i Stockholm (AM-47157-21)